

řízení. Došlo-li tedy za toho stavu věci k zastavení trestní věci, která se povolením obnovy vrátila do stavu přípravného vyšetřování (§ 359, odst. 1, tr. ř.), pouze podle § 224 tr. z., nelze toto faktické ukončení trestního řízení klásti na roveň zastavení přípravného vyšetřování v právním slova smyslu podle §§ 109 až 112 tr. ř., jež podle § 359, odstavec 1, tr. ř. má stejný účinek jako nálezení, jímž se obviněný zproštuje. Jest ovšem pravda, že řízení po povolení obnovy ve prospěch zemřelého odsouzeného není v platném trestním řádu blíže upraveno, a že tato mezera má býti vyplněna v osnově nového trestního řádu v ustanovení § 414 podle vzoru § 399 vojenského trestního řádu (srv. odůvodnění § 414 osnovy). Než pro posouzení věci je v souzeném případě pro civilní soud rozhodující způsob, kterým došlo k zastavení trestní věci po povolení obnovy. Stalo-li se tak pouze podle § 224 tr. z., nebylo než žalobu opřenu je d i n é o to, že trestní řízení proti Vilému R. bylo podle § 224 tr. z. zastaveno, zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 16383.

Náležitosti přihlášky nároků z věcného patronátního práva, nezapsaného do pozemkové knihy.

K zadrženým konkurenčním příspěvkům a dávkám, plynoucím z patronátního břemene, lze při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti jen tehdy, byly-li co do osoby povinné a co do výše zjištěny předepsaným konkurenčním řízením.

(Rozh. ze dne 8. září 1937, R I 576/37.)

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydražené nemovitosti, zapsané ve vložce č. 1237 čes. desk zemských a ve vložkách č. 38 a 267 pro katastrální území v P., č. 98 kat. území Š., č. 157 kat. území K., nepřikázal nic na pohledávky arcibiskupské konsistoře, farního úřadu v K. a v Kz., patronátního úřadu panství Ž. a Š. a administratora fary v K., přihlášené v přednostním pořadí z titulu práva patronátního, z důvodů, že jednak není vykázáno, že jde o reální patronát, jednak že nebylo předloženo rozhodnutí úřadu k tomu příslušného ani o osobě povinné k placení, ani o výši dluhu (rozh. bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 6. července 1915, R II 480-15, uveřejněné v Právniku 1915, str. 685). Rekursní soud potvrdil napadené usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl v té příčině dovolacímu rekursu.

Důvody:

Československý stát brojí v dovolacím rekursu proti usnesení rekursního soudu potud, že z rozvrhové podstaty nebylo nic přikázáno na přihlášené pohledávky farního úřadu v K. a v Kz., patronátního

úřadu panství Ž. a Š., jakož i administrátora fary v K. z důvodu patronátu, ačkoliv jim přísluší přednostní pořadí. Podle dvorského dekretu ze dne 4. ledna 1836, č. 113 Sb. z. a n. mají býti konkurenční příspěvky a nedoplatky vymáhány zcela podle předpisů o přímých daních a požívají při soudním vymáhání stejných výsad jako státní daně. Avšak i o daňových pohledávkách platí předpis § 210 ex. ř., podle něhož musejí býti nejpozději při rozvrhovém roku řádně listinami doloženy, a exekuční soud není povinen ani oprávněn konati o nich šetření (rozh. 2333, 4933, 10290 Sb. n. s. a m. j.). Za dražebního řízení, o něž jde, podle toho, jak byly stanoveny nové dražební roky, byly podávány přihlášky pohledávek vyvozovaných z patronátních povinností. Především oznámila arcibiskupská konsistoř v P., že na draženém statku »Z.« vážnou patronátní břemena pro kostel a farní obročí v K. a že kostel je ve špatném stavebním stavu, který měl býti z tohoto patronátu již dávno napraven, finanční prokuratura oznámila, že na onom statku vážnou neknihovní reální patronátní břemena, a navrhla, aby při prováděném odhadu byl k nim vzat náležitý zřetel. František P., administrátor farního obročí v K., oznámil, že majitel statku »Z.« jest nadačně povinen každoročně odváděti farnímu obročí dva sáhy měkkého dříví a jako patron šest sáhů měkkého dříví, a že se proto přihlašuje uvedený nárok na 8 sáhů dříví za rok 1932 a dalších 8 sáhů na rok 1933, dále přihlásil nárok ze správy kostelního jmění v částce 544 Kč 56 h, nárok na ročních 4'527 hl piva za rok 1932 a 1933 v relutu 917 Kč 04 h, kteréžto přihlášky byly potom zvýšeny na 2.162 Kč 05 h za první relutum, 50 Kč za dřevo, 2.423 Kč 10 h za kostelní vydání, 6.038 Kč 50 h jako náhradu za manko v kostelní pokladně a 25.000 Kč jako jistotu. Jiří T., farář v Kz., přihlásil svou pohledávku a pivní relutum v částce 4.025 Kč 95 h, kterou potom zvýšil na 5.852 Kč 97 h, a za mešní víno 1.249 Kč 52 h. Patronátní úřad panství Ž. a Š. přihlásil nárok na 100 zlatých resp. 50 zlatých z mešní nadace, arcibiskupská konsistoř v P. přihlásila 30.000 Kč jako břemeno povinného Viléma J. na stavbu kostela v K. Okresní úřad ve Ž. zaslal dopisem ze dne 13. března 1934 exekučnímu soudu přihlášky farního úřadu v Kz. a K. stejného obsahu, jako jsou shora uvedené přihlášky, a uvedl, že přihlašuje z titulu patronátu z revise zádušní pokladny 7.581 Kč 43 h, na naturálních dávkách 10.388 Kč 12 h a jistotu k zajištění stavebního nákladu kostela a farních budov v K. 30.000 Kč, dohromady 47.969 Kč 55 h resp., jelikož tu jde jen o přibližné obnosy, že žádá složení hotové kauce 60.000 Kč k zajištění všech požadavků z titulu patronátu. Na tuto přihlášku upozornil okresní úřad ve Ž. dopisem ze dne 14. června 1934 a dodal, že přesnou výši všech pohledávek z titulu patronátu, zejména stavební náklad, lze přesně udati teprve po provedení předepsaného konkurenčního řízení, tutéž přihlášku pak opakoval dopisem ze dne 4. listopadu 1935, v němž též uvedl, že podle dosavadního výsledku revisí činí zpronevěřená částka 6.038 Kč 49 h. Zemský úřad v P. ze dne 16. března 1934 oznámil okresnímu úřadu ve Ž., že by bylo přihlásiti z titulu patronátního práva úhrnem 7.581 Kč 45 h a že by bylo záhodno

zajistiti kostelní majetek kapitálem alespoň 10.000 Kč přihlášeným k dražbě, jinak že bylo jmění farního kostela v K. zajištěno při revisi tím, že cenné papíry a vkladní knížky byly převzaty od patrona a dány do úschovy, okresní úřad ve Ž. žádal však jistotu 60.000 Kč a administrátorovi fary v K. Františku P. se to zdálo ještě málo, a proto v přihláškách žádal z důvodu špatně vedené správy patronátní jistotu 90.000 Kč. Z uvedeného je viděti, že jde tu vesměs o pouhé ničím nedoložené přihlášky. Patronát může na deskových statcích váznouti a zpravidla také vázne bez knihovního zápisu. Má-li tedy exekuční soudce přihlížeti při rozvrhu nejvyššího podání k takovému patronátnímu právu, musí mu býti nejpozději při rozvrhovém roku prokázána jednak jeho existence, jednak obsah patronových povinností. Existence věcného práva patronátního, nezapsaného do knih, se prokazuje zejména zřizovacími listinami, protokoly patronátního úřadu, podpisy patrona nebo jeho zástupce na právních listinách se vztahem k patronátu určité fary a protokoly o kanonických visitacích (Dr. Josef Spisar »Pozemková reforma a patronátní právo« 1935, str. 36 až 37). Nic takového se v projednávaném případě nestalo. I kdyby se mělo za to, že shora uvedená oznámení arcibiskupské konsistoře v P., zemského úřadu v P. a okresního úřadu ve Ž. stačila k závěru, že na draženém deskovém statku skutečně vázne věcný patronát, nebyl exekučnímu soudu nijak prokázán obsah povinností plynoucích z onoho patronátu proti příslušným kostelům a farním budovám. Jak měl exekuční soudce, když hledě na ustanovení § 210 ex. ř. nesměl konati v té příčině šetření, vědět, že a v jakém rozsahu měl povinný Vilém J. jako patron něco plniti a v jakém rozsahu měl přispívati na udržování kostelních a farních budov? K zadržným konkurenčním příspěvkům a dávkám plynoucím z břemene patronátního lze přihlížeti jen tehdy, jestliže co do osoby povinné a co do výše byly předepsaným konkurenčním řízením zjištěny, kdežto v projednávaném případě, jak jde z přihlášky okresního úřadu ve Ž. najevo, nebylo konkurenční řízení ještě ani provedeno (srv. rozh. bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 6. července 1915 č. j. R II 490/15-1, uveřejněné v Právniku roč. 1915, str. 685—686). Nelze také míti za to, že by i za osobní činy patrona a jeho úředníků ručila jeho nemovitost v pořadí přednostním, nepřihlíželi se ani na to, že je v té příčině ve shora uvedených přihláškách naprostá neurčitost a nejasnost, že revisní řízení nebylo provedeno a že povinnost patrona k náhradě škody nebyla stanovena. Dopis okresního úřadu ve Ž. z 13. února 1934 jest pouhá přihláška, nikoli však rozhodnutí, jak míní dovolací stěžovatel. Právem proto nižší soudy k přihlášeným sice, ale nijak neprokázaným nárokům, opírajícím se o patronátní právo, při rozvrhu nejvyššího podání nepřihlížely.

Čís. 16284.

Nelze vésti exekuci na čekatelské právo, poznamenané v pozemkové knize podle dohody dědiců při projednání pozůstalosti (zák. č. 68/